

અભરામખાવાની વાણી

સંગ્રહ કરી પ્રસિદ્ધ કરનાર—

જમાદાર બચ્ચુભીયાં ભગત

ઉડે હમીદખાં નજમખાં ગંડાધુરી.

પ્રસિદ્ધ કરવાનું ઠેકાણું—રાજગુરુની પોળ-વડોદરા.

છાપનાર—મુલચંદ કસનદાસ કાપડિયા.

છાપવાનું ઠેકાણું—'જૈન વિજય' પ્રિન્ટીંગ પ્રેસ ખપા-

ડીઆ ચકલા, તાસવાળાની બોળા,

લશ્મીનારાયણની વાડી-સુરત.

આવૃત્તી ૧ લી

પ્રત ૧૦૦૦

ઈ. સ. ૧૯૧૪

કીં. રૂ. ૦-૧-૬

૬૦૭૬

—જાહેર

અમરેલી જિલ્લા પંચાયત
અમરેલી જિલ્લા પંચાયત
અમરેલી જિલ્લા પંચાયત

અભગમ બાવાના ભજનનું જેવી રીતે આ પુસ્તક બહાર પડ્યું છે તેવુંજ સ્તનબાઈ, પુત્રબાવા; નળીમીયા, હવળ મનાત હજરત બા સાહેબ વીગેરે દરેકના કલામો-ભજનોનું જુદું જુદું પુસ્તક બહાર પાડવામાં આવેલા છે જેને જોઈતું હોય તેણે નીચેના સરનામે લખી મંગાવી લેવું.

“પીર મોટા મીયા સાહેબના પડછા”

(એક વેળટેરીયન મહાત્માના ચમતકાર)

માંગરોલની પીરની ગાદી યથાપન કરનાર મહાત્મા પીર મોટા મીયા સાહેબ જેઓ આસરે બસો વર્ષ ઉપર થઈ ગયા છે, તેમના પડછા—ચમતકારોનું આ પુસ્તકમાં વર્ણન કરવામાં આવ્યું છે. વળી ત્યારથી તે આજુબુઝીના માંગરોલની ગાદીની હકીકત પણ આપવામાં આવી છે. કીં ૩. ૦-૩-૦

મલવાનું ઠેકાણું.

માસ્તર કાસમભાઈ સુલેનભાઈ

અધીપતિ ‘વનિતા વિનોદ’ સુ. કડી. (બરોડા સ્ટેટ)

ગૂજરાત વિદ્યાર્પઠ ગ્રંથાલય

[ગૂજરાતી કાંપીરાઝિટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક 5090- વર્ગિક

પુસ્તકનું નામ રામરામલાલાની વાડી

વિષય ટી-18

મદાવાદ
કૉપીરાઈટ-સંગ્રહ

બે બોલ.

માંગરે લની પીરની ગાદીવાળા પીરજ્ઞદાઓના વડીલ મોલાના હજરત શાહ કાયમુદ્દીન (કાયમદીન) બાવા સાહેબ ચિશ્તી-યુલ-કાદરી-જેમની દત્તગાહ શરીફ વડોદરા પાસે પાદરા તાલુકાના એકલબાર ગામે છે તેમના ખાસ મુરીદ (શિષ્ય) અલરામ બાવા, ઉમર બાવા, જુવણ મસ્તાન, નવી મીય, પુંજાબાવા, રતનબાઈ વિગેરે જેમને એ પીર સાહેબના પ્રતાપથી જ્ઞાનની પ્રસાદી (ન્યામત) મળી હતી. તેમના કલામ ભજન આ જુલામાં ઘણું ઠેકાણું બોલાય છે.

પીર કાયમદીન બાવા સાહેબ અજથી બસો વરસ ઉપયોગ ગયા છે. તેઓ મોટા મહાત્મા અને પોતાના જમાનાના કુતુબ હતા એવું તેમનું રચિત પુસ્તક “નુર શેશન” વાંચવાથી સારું જણાઈ આવે છે. એ પુસ્તક, જ્ઞાનના વિષયોથી એટલુંતો ભરપુર છે કે તેનું વર્ણન કરવું અશક્ય છે. એ પીર સાહેબની સેવામાં હંમેશાં બરસો ભકત જનો રહેતા હતા તેમાં ઇસરાહીમ ભગત (અલરામ બાવા) અગ્રસ્થાન ભોગવતા હતા. આ અલરામ બાવા ભરૂચ તાલુકાના પરીચેજ ગામના રહેવાશી હતા. તેઓ કાયમદીન

બાવા સાહેબનું નામ સાંભળી તેમની સેવામાં હાજર થયા હતા અને જ્ઞાનનો પ્રસાદ મેળવ્યો હતો. જેની સાખીતી તરીકે આ તેમનાં કલામ-લજન મોજુદ છે. કાનમ જી-દલામાં દોઢસો વરસ પહેલાં વિધાનું નામ નહોતું તેમજ અભરામ બાવા કેઠપણુ નિશ જે મળુત્ર ગયા નહોતા. એટલા લાંબા સમય ઉપર એક અલણુ માણસના મુખમાંથી આની જ્ઞાનમય વાણી નીકળે એ ખરેખર એક ચમતકારજ છે. તેમને આ જ્ઞાન પીર સાહેબના પ્રતાપથીજ થયું હતું, જેની તેમણે પોતાના કેટલાક કલમોમાં સાક્ષી આપેલી છે.

એ પીર સાહેબન પ્રતાપથી જ્ઞાનપ્રમેલા લગતોનાં ઘણું કલામ હેવાનું કહેાય છે. વખત મળે અમે વધુ કલામ એકઠાં કરવાની કોશીશ કરીશું પણ હાલતે. જેટલાં હાથ લાગ્યાં તેટલાંજ આ પુસ્તક રૂપે બહાર પાડવા કોશીશ કરી છે.

જે લોકોને લગતી શોખ છે તેમને વિદિત કરવાની રજા લઉ છું કે આ અભરામ બાવા કાનમના ખેડુત વહોરા જ્ઞાતીના હતા પણ પીરની મહેરથી તેમને ટેવું પદ મળ્યું તે તેમની વાણી જોવાથી ખાત્રી થશે. માથે પીર (ગુરૂ) કર્યા વગર કાંઈ પ્રસાદી-ન્યામત મળી શકતી નથી. જેમ કુંચી વગર તાળું ઉઘડતું નથી તેમ સત ગુરૂ-પીર વગર જ્ઞાન ઉઘડતું નથી. જે તાળું કુંચી વગર

ઉઘડી જાય છે તે નકામું ગણાય છે તેમજ ગુરૂ વગરનું જ્ઞાન પણ કથની રૂપેજ ગણાય છે; તેટલા માટેજ માથે પીર (ગુરૂ) કરવા એ એક જરૂરી વાત છે. વળી પીર (ગુરૂ) કરીનેજ ખેશી રહેવાનું નથી પણ જેવી રીતે કાયમ દીન બાવા સાહેબના માણસો તેમના ઉપર આક્રીન રાખતા હતા તેવા આક્રીનની પણ ઘણી જરૂર છે. આક્રીન હતું તોજ એવા અભણ માણસો આવા જ્ઞાનવાળાં કલામ-ભજન કહેવા શક્તિવાન થયા ન.

આ કલામ જુની ગુજરાતી લીપીમાં લખાએલાં હતાં. તેમાં કેટલેક ઠેકાણે જોડણી વિગેરેનાં ફેર માલમ પડતાથી કેટલાક શબ્દો સુધારીને લખ્યા છે જેને માટે વાંગક વર્ગ દરગુજર કરશે.

જનાબ કાયમદીન બાવા સાહેબની દરગાહ એકલબારા ગામે છે. તેનો વહીવટ હાલ માંગરોલની ગાદીવાળા પીર મોટામીયાં સાહેબ કરે છે. ત્યાં બાર મહીને મેળો ભરાય છે અને ઘણા દુરથી લે કો તેમા ભાગ લેવ. આવે છે. એકલબારાના ગામઘણી ઠાકોર સાહેબ તથા તેમના કુટુંબના બીજા બ્રહ્મસ્થોને આ પીર સાહેબ ઉપર ઘણું આક્રીન હોતાથી પીરન દરેક કામમા તમા પડ ઘણો ઉત્કટ ભર્ષો ભાગ લે છે હાલ એકલબારાના

(૪)

માંગરોડ વાળાં પીર જનાળ મોટા મીયાં સાહેબ તરફથી
દરગાહ શરીફ વિગેરેનું નવું કામ કરવાનું શરૂ કરવામાં
આવ્યું છે, તેથી આશા છે કે હવે ત્યાં દીવસે દીવસે
હોઢેને સવડ મળશે,

છેવટ “જૈન વિજય” પ્રીન્ટીંગ પ્રેસવાળાએ હમારૂ કામ
તાબડતોળ તૈયાર કરી આપ્યું તે બદલ તેમનો આ સ્થળે
આભાર માનું છું.

વડોદરા. રાજયુરની પોળ)

લીં પ્રકાશક

તા. ૫-૧૨-૧૫ રવીવાર જમાદાર બચ્ચુ મીયાં ભગત

૭૮૬.

અમિરઅમખાવાની

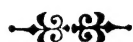
સાખીયો.

- અમરામ કહે ખલક ખાતાં કરે, મેં ભી ભગત હુવા;
આપા મમતા મીટે નહી, કહે મેં જીવત મુવા. ૧
- અમરામ કહે ભગત કી ખાત ન્યારી હે, સેવો તો
સતગુરુ બતાય; અંતર પદડા દુઃર કરે, ખોલ વસ્તુ
દીખાય. ૨
- અમરામ કહે આપે કો ભુલકે, હોજાય એકાએક;
ઘટમેં પીયુ પ્રકાશહે, કાયકું બનાવે લેખ. ૩
- ખારે માસ રોજે રખું, નીશદીન પદું નીમાજ;
બધી શમશેર હે દીનકી, વોતો મેરે હાય. ૪
- અમરામ કહે આપ પ્રીછે ખીના, જો ખોલે ઘટકા ગ્યાન;
અંત વખત ઉડ જાયગા, જયું પીપલકા જ્ઞાન. ૫

(૨)

અભરામ અનભે હોરહ્યા, મીલે કાયમદીન પીર;
પીયા પીયાલા પ્રેમકા, લગા કલેજે તીર. ૬

સાખી

અભરામ કહે સતગુરુ ઉસે કહીયે, ઉલટેકો મુલતા લે જાય;
અસંખ્ય જુગડી રાહહો પલમે દે પહોંચાય. ૧
અભરામ કહે બાહેર કે ભેખસે, હાથ કછુ નહીં આવે;
અભરામ સેવે સદગુરુકો, તો દીદાર રખકા પાવે. ૨
અભરામ દીદાર દેખા સાંઈકા, મીટ ગઈ તૃષ્ણા આસ;
શાહ કાયમદીન ચીરતી પીર હમારે, વિનવે અભરામ દાસ

અભરામબાવાના ભજન.

ધન ઓત્તર દેશ, કડી કસ્યાની મ્હાંય; વસેરે પીર
કાયમદીન. ટેક
હું તો ચિસ્તી ઘરાણાની ચેલી, મેં લાજ શરમ સર્વે મેલી;
મને લોક કહે છે ઘહેલી, ધન ઓત્તર દેશ. ૧
પીર દખાણુ દીશાથીરે આવીયા, કંઈ વળીયોના મારગ
લાવીયા;

(૩)

પેલા અણુસમજને સમજવીયા, ધન ઓત્તર દેશ. ૨
દખણ દેશમાં પરદો લીધો છે, એકલબારે આવી ડંકો
લીધો છે;

પડછો દેખાડી ફડચો કીધો છે, ધન ઓત્તર દેશ. ૩
મને ઇસ્ક ઇલાહી લાગ્યો છે; મારા મનનો ધોખો
લાગ્યો છે;

પેલો અભરામ નીંદ્રાથી જાગ્યો છે, ધન ઓત્તર દેશ. ૪

ભજન.

નેહ મને લાગ્યોરે, નખીરે રસુલનો રેણ; પીયુજ પુરે
મનની આસ, સાધન કરવાંરે બાઈ મારે સુલતાંરેણ; જોયા
મેંતો મીઠા મહુંમદ ખાસ. નેહ મને લાગ્યોરે; ટેક
આંખડીઆંને જોઈનેરે, ઈમાન આવશેરેણ, ત્યારે ચીત ચળે નહીંરે
લગાર; નિશ્ચય કરીનેરે, સૈયર માનજોરેણ, ઉતરસે ભજન

તણોરે વળી ભાર; નેહ મને લાગ્યોરે; ૧
મુલ્લાંને કાજરે મોટા મોટા મોલવીરેણ; પંડીત જોશી
પામે નહીં કોઈ પાર, ઇલમને આધારેરે, અંહકાર બહુ
કરેરેણ; તેથી ન્યારો છે કીરતાર. નેહ મને લાગ્યોરે; ૨
સૌ ઇલમનોરે, ઇલમ એક છેરેણ, બાઈ જેનું અલેખ કહીયે

(૪)

નામ; ભાવ કરીનેરે, જે કોઈ સરવે રૂઢે ધરે રેજી; બાઈ
તેનું સરીયું સર્વે કામ; નેહ મને લાગ્યો રે. ૩

અંબાણો થઈનેરે, આળસ શું કરેરેજી; જીવતાં જીવ્યોનેરે કીરતાર;
મુવા પછીનીરે, આશા મુકળે રેજી, કહ્યું માફ માનીલો
નીરધાર. નેહ મને લાગ્યો રે. ૪

પીરને પ્રતાપેરે, બાઈ મારે પ્રગટ થયારેજી; મટયો મારો
કરમ તણો કંકાસ; અંતરને અજ વાળેરે, મન મલકા કરેરેજી.
તે નેઈ રીઝયો અલસમદાસ. નેહ મને લાગ્યોરે. ૫

ભજન.

હવે ના વિસાડરે, નખીજીના નામનેરેજી, કલમો
પડતાં ઉતરીરે ભવ પાર. ખિસ મીલ્લા બોલીરે;
બાઈ મારે ચાલવુરેજી, મોટો મને તેનો છે આધાર;
હવે. ટેક.

પરગટ બેયુંરે, બાઈ મેં તો પારખું રેજી; હેત વીના
પીયુજી વશ કેમ થાય, ઓચીંતાને આવેરે, બાઈ મારે
આંગણેરેજી, જોતાં વળી પાછી પલ કેમ થાય; હવે. ૧
લેખાં બેસીરે, ભોજન કીજીએરેજી, સુતાં વળી સેજડીએ

(૫)

સંગાથ; દીન દીન દીવાળીરે, બાઈ અમે કીજીરેજી;
એ તો નથી કહ્યા સરખી વાત; હવે. ૨

ધુન્ય પરગટ થયુંરે, બાઈ પેલા ભવ તણુરેજી; અંગમાં ઉલટ
નવ માય; સુરજ ઉગ્યોરે, તે સાંતો કેમ રહેરેજી; કહોને

બાઈ ઢંકાયો કેમ ઢંકાય; હવે ૩

પુતલાંને પુંજેરે, સાહેબ નહીં મલેરેજી; તેનો તો ન્યારો
છે વળી દેશ; પાણીમાં નાંખોરે, પથરાં ડુબસેરેજી; તેને

પુંજેથી તું કેમ તરેશ. હવે. ૪

દુઃખ જે લાગેરે, દીલમાં તો ખોજજેરેજી; મેંતો તને ભીંતર
અતાવી જાણ; કાયમદીનનો સેવકરે અલરામ એમ ભણેરેજી;

હવે ન મલે તો દેજે અમને ગાળ. હવે. ૫

ભજન.

ભરમ મારો ભાગ્યોરે, હો સાચાગુરૂ સેવતાંરેજી; જોગીજંદા
નહીં જાણે એ વાત: શીવપ્રધાનેરે સ્વપ્ને આવે નહીંરેજી, તે

હીરલો :લાઘ્યો છે મારેહાથ. ભરમ મારો. ૧૬

રૂપવંતીરે તેતો રડતી ફરેરેજી, ઘણીએ દીધું દાસીને વળી
માન: ઉત્તમ કુળનીરે, તેતો અમથી રહી રેજી, બાઈ તેના

અંતરમાં અલીમાન. ભરમ મારો. ૧૭

(૬)

અધો ન દેખેરે, માંહી મસાલ બળેરેજી; ઉધો વળી આધુ
જોવા જાય; લેદન જાણેરે, હીંડે લટકતોરેજી, ગરજ વિના
વાવ્યાં કેમ વવાય. ભરમ મારો. ૨

માનવ મોટા થઈનેરે, સૌને સમજાવતાંરેજી, રાખે વળી
ધલિમનું અલીમાન; તૃષ્ણા તનનીરે, બાઈ ટળતી નથીરેજી;
પાધું પડશે વટોળીયાનું પાન. ભરમ મારો. ૩

સાધનને કંઈયેરે, મેં તો સાધ્યા નથીરેજી, નથી કીધો
જોગ અને વેરાગ, સેજ સમાડેરે, સાહેબના નામનીરેજી;
ખીયુજી મારો ઉતારે ભવપાર; ભરમ મારો. ૪

કહીયે કેનેરે, કહેવાનું કાઈ નથીરેજી, બાઈ એ તો
જોયા સરખો છે સાર; સતને બહુછેરે, તે તો સાચું ખરું
કહીએરેજી, જોઈ મેં તો અપરમ તેજ અપાર.

ભરમ મારો. ૫

સત સુહાગીરે, બાઈ મારે ઓઢણુંરેજી, ઓઢયો મેં તો
અમર પીછોડો નિરધાર, અભરામ રીઝયોરે, રૂપ એનું
જોઈનેરેજી, હવે નહીં આવું વારંવાર; ભરમ મારો. ૫

ભજન

રાગ બીલાવર.

સાધુ સમરણ શું કરે; સમરણ કેમ થાયજી; જોને
 જોવા ઇચ્છા કરે, તે પોતાની મહાયજી; સાધુ સમરણ
 શું કરે, અનલે ઉપજે ગિનાનજી ટેક
 જોલે તે તો બીજે નહીંરે; ધરીયે કેનુંરે ધ્યાન;
 જોને જોજ્યાની ખાંતો ઘણી; તે છે પોતાની મહાંય. સાધુ. ૧
 મહાજલમાં તો એક મીન વસેરે, તૈની તૃષ્ણા ન જાય;
 કસ્તુરી છે કમળ માંડી; મરઘ વનમાં અફળાય. સાધુ. ૨
 નવાણે નીર નીરમળરે, કીચડ ગંડુ થાય; સરીતા સાહેરમાં
 જઈ મળેરે; જલમાં જલરે સમાય. સાધુ. ૩
 પકવાન કીધાં એક ખાંડનારે; તેનાં ન્યારા ન્યારાં નામ,
 ભાત જોઈને લુલા પડયા; જોળે અસત્રી ઠામ. સાધુ. ૪
 જપતપ વરતથી વેગજોરે; તીરથ અડસડ નહાય; કાયા કરમ
 છુટે નહીં; મનનો મેલ નાજાય. સાધુ. ૬
 લેખ લઈ લગવાં કરેરે; એતો ઉદરના ઉપાય; ભીંતર ભેદ
 જાણે નહીંરે; ખાવો સીદ્ધ કહેવાય. સાધુ. ૭
 ઈલમ પઢે ને આંખેના સુજેરે; ઘટમાં ઘોર અંધાર; આત્માને
 ઓલખ્યો નહીંરે; જગમાં જોશી કહેવાય. સાધુ ૮
 કુવામાંનો કાચજોરે; શુંજાણે સમુંદરની વાત; હંસાને હોઠો

(૮)

ગણેરે; વખાણે પોતાની જાત. સાધુ. ૯
 નટકળા નરભે કરેરે; રખે મુકતાં ચાલ;
 સતની સુરતે સુધારજે; ઉતરશે ભવપાર. સાધુ. ૧૦
 સાચા ગુરૂની સેવાકરેરે; પુરે મનની આસઃ
 જીવ શીવનો સાંસો મટે; વિનવે અભરામદાસ. સાધુ. ૧૧

ગરબી.

મારે પુર્વે જનમની પ્રીત, વહાલાને કેમ વિસાઈ. ટેક
 આંખેથી અળગા થાઓ છો, નથી ગમતું લગાર;
 તમને જોયાની ખંત ઘણી, મારા પ્રાણુ જીવણુ આધાર;
 વહાલાને. ૧

સુતા બેઠાં સાભરે, ગુણવંત સાથે મારી ગોઠ;
 ભીતરમાં ભડકા બળે, એવી લાગી છે નયણાની ચોટ;
 વહાલને. ૨

સુંદર વદન નીહાળતાં, હૈયે હરખ ન માય;
 હેત થકી હવે નહીં મેલું, જીવ આકુળ વ્યાકુળ થાય;
 વહાલાને. ૩

સંસારનું સુખ શું કરૂં, હરી હેતે આવ્યો હાથ;
 બેલડીએ વળગીને હું કરૂં, એવો હીરલો લાધ્યો છે હાથ;

(૯)

વહાલાને. ૪

હેતે મલવા હું ગઈ, મને લાગ્યો રસીયાનો રંગ;
પ્રીત કરે તેની પુંડ ના મેલે, એવો છે એનો ઢંગ.

વહાલાને ૫

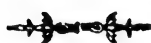
મુખડું જોયાનો મહીમા ઘણો, વિસાર્યો કેમ વિસરાય;
હેત થકી મહારો હાથ રહાયો; પછી જેમ તાણું એમ

તણાય; વહાલાને. ૬

પુરણ પ્રેમે પ્રગટયા, પોતે થયા પ્રકાશ;

પીર કાયમદીન ચિશતી મળીયા, ગુણ ગાયે છે અલરામ

દાસ; વહાલાને. ૭

ગરબી.

મને વહાલો વિસંભર નાથ, કહો કેમ વિસાઈ. ૮૬

સંકલ્પ વિકલ્પ નવ ખંડમાં, ઠાણું નથી કંઈ કામ;

જ્યાં જોઈ ત્યાં તુંહી તુંહી, મારે પડીયું છે તારું

કામ; કહો. ૧

શ્વાસો શ્વાસ રમરણ કરું, જપું અજપા જાપ; શરીરનો

સાંસો મટયો, મેં તો આજે જોયો અવિનાશ. કહો. ૨

કામી માયા પ્રગટી, મોહો સઉ સંસાર;

મહાજલમાં સઉ પડયા, કોઈ વિરલો ઉતરે પાર. કહો. ૩
ખટ દરસન ખોળીને થાકયા, નજરે ના આવ્યો નાથ,
જેને કાજે જોગી જંગલ વસ્યા. તે હીરલો લાધ્યો.

મારે હાથ. કહો. ૪

સુનમાં જોત જળહુળે, ઝળકે જોત અપાર,
અલરામ ફહો નિશ્ચે જાણજો, મારી અધર છે તલવાર;
કહો. ૫

ગરબી.

મારે કરમે લગ્યો કિરતાર; હવે કેમ વિસાડું. ટેક.
ઉન્હાળે અગ્નિ ઘણી, ધરતી તપે મહા જાળ;
તન મન જોવા ઉતાવળી, જેમ માતાથી વધુટેલ જાળ.
હવે. ૧

દુઃખ જાણી દયા રાખજો, તમો છો દીન દયાલ;
વાટ જોઉં વહેલા આવજો; મુજ અખજાના આધાર.
હવે ૨

સંસારનું સુખ શું કડું, મને લાગ્યું તમારું ધ્યાન;
ઘર ધંધો ગમતો નથી, હુંતો ભૂલીશું શુદ્ધને સાન. હવે. ૩
શાહ કાયમદીન ચિશ્તી પીરછેરે, પુરી મનની આસ,

નળી મહંમદ મારે મન વસ્યા, ગુણુ ગાય છે
અલરામદાસ. હવે. ૪

ગરબી.

સેવા હમારી સપૂળ થઈ, ને નયેણે નીરખ્યા નાથરે;
જેને જોવા જગ તરશે છે, તે આવ્યો મ્હારે હાથરે-ટેક.
મારા ઘરમાં ઘર એણે કીધું, વાસ વસ્યો અવીનાશી;
અડસઠ તીરથ મ્હારે આંગણે, શું જાઉં દુવરકા કાશી;
સેવા. ૧

પીરે હમને ખ્યાલો પાચો, મસ્તક ધરીયા હાથરે;
કરામત સર્વે મુજને બખશી, મનની જાણે એ વાતરે; સેવા. ૨
ચાર પીરને ચઉદ ખાનવાદામાં, ચીસ્તી ઘરેણું મ્હાડું;
ખવાજ મોઘનું દીન અતાયે રસુલ, દરશન જોયું ત્હાડું;
સેવા. ૩

શાહ કાચમદીન પીર માથે; સાચા મુરશદ મ્હારા;
મુજ ગરીબ પર મ્હેર જો કીધી, સેવક અલરામ તાર્યા;
સેવા. ૪

(૧૨)

ગરબી.

સાંભળને તું સૈયર મહારી, આજ અનુપમ દીકું,
કહેતાં તો કહેવાતું નથી મળતાં લાગે મીકું. ટેક
મુજ પાણું મેં મીથ્યા કર્યું, હું પાણું મેં ખોયું;
મુવા પછીની આશા છોડી, જીવતાં સર્વે જોયું સાં. ૧
એનું વશીકરણ લાગ્યું મુજને, જોવાને હું જાગી;
પુરવ જન્મના ભાયગ ભળીઆ, ભવસાગર દુઃખલાગી.

સાંભળને. ૨
એને મારે અંતર નહીંને, હાથા જોડી હીંકું;
ફેરામાં હું ફરી નહીં આવું મેંતો વાળ્યું મીકું.
સાંભળને. ૩

એને મહારે અંતર નહીંને, સાધન કેતું સાધું;
તમે વડે હું ફરું સમોતી, જગ જીવે છે આધું. સાં. ૪
હંસાનું ઘર હેકું જાણી, કાચળ કુવા વખાણે;
અભરામ કહે એ રસ છે એવો, જે આખે તે જાણે સાં. ૫

ગરબી

પ્રાણનાથ પાતળીઆ સાથે, લાગ્યો મહારો નેહરે;
હુંતો પર વારીને બેડી, રખે દેતા છેહરે. ટેક.

હું ઠકરાણી ઠમકે ચાલું, લોકોથી નવ લાભું,
 સામળીયો મારી સેજે આવ્યો, તેના બલપર ગાળું. પ્રાણ. ૧
 ખાંત કરીને ખોળી કાઢ્યો, સૈયાં મ્હારો નાથરે;
 એ ધુતારે ધુત્યાં હમને; તનમન કીધાં હાથરે પ્રાણ. ૨
 સમજીને મેં આ સંસારમાં, શોધ્યા મારા નાથરે;
 અભરામનો સ્વામી સામળીયો, તેણે ગાવ્યો હાથરે. પ્રાણ. ૩

ગરબી.

લોકડીયા દેખેને કહાના, પાલવ મારો મેલરે;
 એકાંતે આવો મારા વહાલા, કરીયે રંગની રેલરે-ટેક.
 વારે વારે શું કહું તમને, ખાશો મુખની ગાળરે;
 પ્રીતડલી તો પ્રીતમ સાથે, શું જાણે સંસાર; લોકડીયા. ૧
 અળગા રહોને અડકશોમાં, અમ કને શું માગેરે;
 મ્હારી સૈયર મહેણું દેશે, લોકમાં ખાપણુ લાગેરે; લોકડીયા, ૨
 અમે અળગા આહીર કેહેવાઈએ, અમ સાથે શો વાદરે;
 કોઈ એક નારી એવી મળશે, ઉતારશે આ નાદરે; લોક. ૩
 ચોંપ કરીને ચેતી લેજે, આ અવસર નહીં આવેરે;
 અભરામનો સ્વામી શામલીયો, તે મ્હારે મન ભાવેરે;
 લોકડીયા. ૪

(૧૪)

ગરબી.

જાણ્યુંરે ઓધવજી તહારા, એ હરજીનું હેતરે;
એવુંરે જાણતી હુંતો, દીલડું આ ના દેતરે-ટેક.
આગળથીતો અમે ચેત્યાં, ના રહ્યાં અચેતરે;
તનમન જોખન સર્વે સોખ્યાં, શીશની સમેતરે; જાણ્યું. ૧
સામળીયો મેં સાખુ લીધો, આછાં પાણી લેતરે;
કાળીરે કામળીયો વહાલા, ના થઈ સફેતરે; જાણ્યું. ૨
અમારે તો એકજ તમે, તમારે અનેકરે;
અલરામનો સ્વામી શામળીયો, સમજાવી કહેશરે;
જાણ્યું. ૩

ગરબી

ત્રીકમજી ત્રેગાળા સાથે, લાગી મારી પ્રીતરે;
અવર પુરૂષ મહારી નજરે નહીં આવે, એજ અમારી
રીતરે. ટેક.
પરણ્યો અમારો નાનડીયો, હું છું દહાડે મોટીરે;
આળ ના કરીયે અળગારહીયે, હું તેમ ધાઉં છું ખોટીરે. ત્રીકમજી. ૧
એછે મહારો હું છું એની, સરખો સરખી જોડ રે;

(૧૫)

અભરામ નો સ્વામી સામળીયો, કોઈ ના દેશો ખોડ રે;
ત્રીકમની. ૨

ગરબી

વહાલાને વીસરતાં મ્હારું, મનડું નથી માનતું;
વહાલાને વીસરતાં મ્હારું, દીલડું નથી ગોઠતું. ટેક
શેરી વળાવી સજ કરાવું, દીવડા મેલું દ્વારેરે;
કોઈ હમારો લાલ બતાવે, તો આપું એકાવળ હારરે.
વહાલાને. ૧

ઘરમાંતો હમે ઘેરી કરીને, આગણે ઉભા રહીશુંરે;
કોઈ હમારી આળ કરશે તો, જશોદાને કહીશુંરે;
વહાલાને. ૨

હરીતો હરાડ થયા, લીલું દેખે ત્યાં ધાયરે;
અભરામના સ્વામીને કહે જો, મ્હારા દોહલા દીવસ બાયરે.
વહાલાને. ૩

ભજન.

મને ઘેલી કહે સૌ લોક, દુનીયાા ખાવરી. ટેક

(૧૬)

સૌ લોક આવી મને એમ સમજાવે, મુકો દે તારું ધ્યાન,
બાહર ખંદગી ને કરશે તો, માણસની રહે સાન.

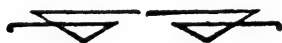
દુનીયા. ૧

સીખી સુણીને સાંભળ્યારે, તેનો કેમ આવે વિશ્વાસ;
મુવા પછીનો વાયદોરે, તેની ખોટીરે ગણવી આસ,

દુનીયા. ૨

બાહર ઘોઈ થયા ઉજલારે, જીંતર આફ ના હોય;
ખીજ રહ્યું છે બાહરે, તે તો વાટ ઉગ્યાની જોય. દુનીયા. ૩
ખાંતીનમાં હું બળી રહીરે, ત્યારે થઈરે પતીત
કાયમદીન ચિશ્તીનો સેવક અલરામ કહે, હવે નર્ભે થયોરે નચીત.

દુનીયા. ૪

ગરબી.

મારાસુખના સાગરરે, સઘલા લાવેછે.

ગોપીવર વલ્લભરે, લાડ લડાવે છે. ટેક.

પ્રીતનો બાંધ્યારે, પાલવડો તાણે.

જેને વીતી હોયરે, તે સર્વે જાણે, માંરા સુખના. ૧

મારો પ્રાણ ને લાગ્યોરે, પાતલીયા સાથે,

હુંતો નીંદ્રા ભૂલીરે, દીવસને રાતે. માંરા સુખના. ૨

(૧૭)

છાની સુળોરે, હમને સાળે છે;
 એસડ નહીં એનુંરે, કોઇથી એ ચાલે છે; મારા સુખના. ૩
 રસીયાની સંગેરે, રસ લાગ્યો હમને;
 મેં તો તનમન સોંપ્યુંરે, વહાલા કહું તમને; મારા સુખના. ૪
 વાંસલડી વગાડેરે, મન મહારૂં મોહવાને;
 હુંતો હરખે હીંકુરે, તમને જોવાને; મારા સુખના. ૫
 કોઇ હેરાં જોજોરે, લ.વે ધારીને;
 રંક અલરામ રીઝયોરે, રૂપ નીહાળીને; મારા સુખના. ૬

ભગ્ન

બાલમ માહરા, લાગ્યો તારો નેહ.
 અરે તુંતો નખે દેતો છેહ. ટેક
 આળી ભોળી હું ધલમ ના જાણું, આવી તારે કાજ.
 ધંશક લગાડી મુને તુજ લણી, તુંતો રાખ હમારી લાજ
 બાલમ ૧
 હું કદરૂપી કંથજી વહાલા, અવગુણ અમારા અપાર;
 હેત કરી મહારો હાથજો સહાયો; ઉતારો ભવપાર.
 બાલમ. ૨
 કુલવંતીને કલેશ ઘણોરો, સજીયા સોળે શણગાર;

(૧૮)

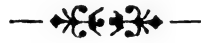
પીયુંજી તારો પાસ નહીં આવ્યો, ધીકઃ તારો અવતાર;

બાલમ. '૩

શાહ કાયમદીન ચિસ્તી પીર હમારા; પુરી મનની આસ;

મોટા પીર મારે નથી મહંમદ, અલરામ છે ચાર્જનો દાસ.

બાલમ. ૪

ગરબી.

મારે મંદીર આવોરે; મોહન મન ગમતા:

તેડુંછું તમનેરે; શું હીંડો ભમતા. ટેક.

મીઠડા જોલો છોરે; મન હરી લેવાને:

છાની સૂજોરે; હમને દેવાને. મારે. ૧

મારૂં દીલડું તરસેરે; તમને જોવાને:

ભવે ભવના બાંધનરે; વહાલા જોવાને. મારે. ૨.

મને કાંઈક કીધુંરે; વાંસલડી વાલે;

હું તો શુધ્ધ બુધ ભુલીરે; આંખ તણે આજે. મારે. ૩

ગુજો શું જાણેરે; સ્વાદ કંઠ તણો:

એવો મરમ છે મોટોરે; રૂદ્રીયા ભીતરનો. મારે. ૪.

વાટેથી લીધારે; વહાલે વારીને:

તરીયાની પેઠેરે; ન નાખો ટાળીને. મારે. ૫.

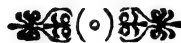
અચ્ચલની સાથેરે; ચી-ત રે બાંધ્યું છે.

રંગે અલરામ રીઝ્યોરે; સુખડું લાધ્યું છે. મારે. ૬

(૧૯)

ગરબો,

વાલમ છે મીઠડારે, મીઠડા જોલો છે; ખાંતીલા ખાંતેરે, ઘુંઘટ જોલો છે.	ટેક.
પ્રીતે હું પુંજું રે, પાતળીયા સ્વામી; માઝું ભાયગ ભલીયુંરે, વીકુંલ વર પામી. વાલમ.	૧
રંગીલા હમનેરે, રંગ રમાડો છે;	
આવી અલખેલારે, આંખ ઉઘાડો છે. વાલમ.	૨
જેઘના જીવણુરે, સામું આવે છે;	
જેરાવર જાલીમ રે, જેર જણાવે છે. વાલમ.	૩
કરતાં શું કીધીરે, તમ સાથે પ્રીતલડી;	
પહેલી નવ જાણીરે, તારી રીતલડી. વાલમ.	૪
સોસે સુકાણુરે, ગાત્ર ગળીયું છે;	
જેમ કીકીને કાજળરે, ભેળું ભળીયું છે. વાલમ.	૫
કરતાં શું કીધીરે, મુકી નવ જાણે;	
જેમ સીંધુ સાગરરે, અળગા નવ થાયે. વાલમ.	૬
હું તો જાચક તારોરે, જુગમાં જાયું છું.	
અભરામના સ્વામીને, ચર્ણુ લાગું છું. વાલમ.	૭

(૨૦)

ગરબો.

રંગેહું રીઝીરે, રસીયાજેઈને,	
મારૂં મન રસીયું રે, મીઠડા મોહીને.	ટેક.
પહેરૂં પટોળીરે, પંચરંગી સાડી,	
મારે મંદીશ આવોરે, આંખલડી ટાઢી. રંગે.	૧
તમને શું કહીયેરે, વાલમ વહાલાછો.	
જુઠડાં બોલીનેરે, જીવણ, મેલી આલ્યા છે. રંગે.	૨
તમે કહાનવર કાળારે, કુડાં ભાખોછો.	
ગળતાપર વારીરે, વહાલા નાંખોછો. રંગે.	૩
અણુદીઠે મારગરે, વહાલા ના જઈયે;	
જાણોછો જીવણરે, તમને શું કહીયે. રંગે.	૪
મોંઘા થઈ બેઠારે, મથુરાના વાઝી;	
રંક અભરામ રીઝયોરે, ચરણ તણી દાઝી. રંગે.	૫

ગરબો.

દાસી છું તહારોરે, કંઈ એક દીધું છે;	
મોતીની પ્રકારેરે, મન મારૂં વિંધ્યું છે.	ટેક.
શુદ્ધ જુદ્ધ જૂલારે, વ્યાકુળ થઈ વહાલા;	
તારો વેણ સુણીનેરે, નંદ તણા લાલા. દાઝી.	૬

(૨૧)

મને ઘાઘલ કીધીરે, ઘેલા વનમાળી;	
જેમ ચક્રોર વિંધ્યોરે, ચંદ્ર તણી તાળી. દાસી	૨
મને છાણી સલગણુરે, સૈયર સાલે છે;	
જેમ વનંતર કોઈનેરે, બેની વળગે છે. દાસી.	૩
હવે કોને કહીયેરે, પ્રેમ તણી પીડા,	
લાગી છે અમનેરે, લાલ તણી લહેરો. દાસી	૪
બળતાને શાનેરે, વાલમ બાળો છો;	
વેણુ આપીનેરે, આડા શીઠ ચાલો છો. દાસી.	૫
મારી સખીયો સર્વેરે, ઘેલી કહે હમને;	
અમરામના સ્વામીરે, માલમ છે તમને દાસી.	૬

ગરબો.

રૂપે હું રાજીરે, રસીયા ભેળને;	
મારું મન રસીયુરે, મીડડા મોહીને.	૭૬.
બાણો બગ ભેતીરે, ભેયા વનમાળો;	
રંક સુખ પામીરે, દુઃખડા સૌ ટાળી. રૂપે.	૧
મારું ગુણવંત મીડારે, ગુણ તણા રસીયા;	
મારા રૂઢીયા કમળરે; આવીને વસીયા. રૂપે.	૨
મને લોકો સહુ બોલેરે, નડારી બાણી;	

હુંતો ચોંપે ચાલીરે, લાળે નવ જાણી. રૂપે.	૩
ઠારણુ છે મારારે, હમને ઠારેની;	
અળખાથઈ આતુરે, રંગ રમાડેની. રૂપે.	૪
મને ઘેલી સૈયોરે, ગીરધરે કીધી છે.	
સાને સમજાવીને, તેડી લીધી છે. રૂપે.	૫
છળીલાએ હમનેરે, ઝાંખી લીધી છે.	
મારા કાળજડા કોર્યારે, નાંખ્યાં વીધી છે. રૂપે,	૬
પ્રીતની પીડારે; હમને થાએ છે.	
અભરામ રીઝયોરે, ગુણુતારા ગાએ છે. રૂપે.	૭

ભજન.

રાગ કલયાણ.

પરિગ્રહ કે પારમ પારા, અકળ સુરત મેં પામરે. ૭, ૭. ટેક
 ઇંગલા પીંગલા સુખમણા નારી, અનહદ પર વોહ
 નાંહીરે, ૭, ૭.

જાપ અજંપા ત્રીવેણીસે, ન્યારાહે ગુંસાધરે; પરિગ્રહ. ૧
 નુર તુર નહીં જોત ઉજાલા, નીરાકાર વોહ નાંહીરે, ૭, ૭;
 આગેકો ખુબી અજળ બનીહે, સુરતકી રૂસનાધરે. પરિગ્રહ. ૨
 રામકપલુ નહીં દસ અવતારા, નીરંજન વોહ નાંહીરે, ૭, ૭;

(૨૩)

ઉનપારમ કે પારંપારા, હેમુરત વોહ વાંહીરે; પરીગ્રહ. ૩
 ન વોહ આવે ન વોહ જાવે, ના ધરે અવતારારે; જી, જી;
 જ્યું કા ત્યું રહે જથારથ, નીરંજન સં ન્યારારે; પરિગ્રહ. ૪
 મુરત સુરત કો વહાં ગમ નાંહી, પુરૂષ અખંડ હે
 જ્યાંહીરે. જી, જી;
 સતગુરૂ મીલે શાહ કાયમદીન ચિશ્તી, સો મુરત અભરામે
 પાધરે; પરિગ્રહ. ૫

ભજન.

યે ઘર એસા ન્યારા હે, કોઈ વીરલા ભેદુ ભુજેરે:
 ભીતર ટટ્ટી કપટકી રે; ક્યુંકર સાહેળ સુજેરે. ટેક.
 સીસ કાટ છાતી પગ ધરીયા, ન્યારાનીકલે તેલરે,
 દેખા દેખી મત કરે ચારો; નહીં ગુડીયોંકા ખેલરે. યેઘર. ૧
 ખેલ પ્રેમકા જો કોઈખેલે; અવલ આપા ખોવેરે;
 પંડમે વરભંડ દીખાવે; પરગટ સ હેળ જોવેરે. યેઘર. ૨
 ભરી બજારમે બનીયા બેઠા, સળ કોઈ સાહેકો આવેરે;
 મંછા માલણુ સળકું લુટે; ઉલટા લાભગુમાવેરે યેઘર. ૩
 સાચે ગુરૂકી સેવા કરલે; સુધા મારાગ સુજેરે;
 સાહેળ તેરે ઘટમે બેઠા, ક્યું પથ્થરકું પુંજેરે. યેઘર. ૪

(૨૪)

પાસ જોઈ કર પુકારકરે તોએ. કહ્યું કોઈના માનેરે;
સાચી કહું તો ગુસ્સા ચડતહે, ઉઘટી સીરપર આણેરે.
યેધર. ૫

સચ્ચેકું જુઠાંકર માને, જુઠાં સચ્ચા જાનેરે;
કહે અભરામ યે સંસારી સર્વે, બીના બીતે નવમાનેરે. યેધર. ૬

ભજન.

દીલકું જોજો દુર નહીં સાહેબ, પરગટહે પ્રીતમ પ્યારા.ટેક.
ઓહંમ સોહંમકા શબ્દ ઉઠતા હે, દેજો યે યાર હે ન્યારા;
દીલકું. ૧

મુન મહેલમાં સુરતા લાગી, જાજા જાજે અખંડ ધારા;
દીલકું. ૨

ભમર ગુફામે ઘડી જુગત હે, ઝરઝર હે અમૃતધારા;
દીલકું. ૩

મહેર હુઈ મુરશદકી મુજપર, જમકી આફતસે તારા;
મન કો માર જીવત મરજાવે, તબહી પાવે સરજનહારા.
દીલકું. ૪

જોગી સન્યાસી જગમ સેવડા, ભટકત જોયા જન્મારા.
દીલકું. ૬

(૨૫)

સચેકું જુઠાકર માને, એસા હે જુગ સંસારા. દીલકું. ૭
કહે અલરામ સતગુરુ કાચેલા, જુઠે જગતસે રેહ ન્યાગ;
દીલકું. ૮

ભગન.

અતીતડા તું તો શાને અગગો જાય, તારું પંડખોજ,
પીયુપાય. ટેક.
કાળી દુવારકા તું ફરી આવ્યો, તૃણા તારી ન જાય,
તારા દેવ તારી ખબર ના પુછે, અમથો તું અફળાય.
અતીતડા-૧.

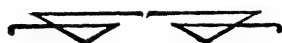
ખટ કર્મ કરે એ આ ખડી તારી, નીત ઉઠી તું નહાય.
ઉપર ધોઈને ઉજલો થયો; તરા મનનો મેલ ન જાય.
અતીતડા-૨.

જોગી જંદા સર્વે ભુલ્યા, ગુરુ વીના ગમના થાય;
મારગ ભુલ્યા સેખને સન્યાસી, અમથા ફેરા ખાય.
અતીતડા-૩.

માતા પિતાને મેલી ચાલ્યો, દીધો ભગવો વેષ;
જેના કાજે તું જોગી થયો છે, તેં દીઠો નહી અસત્રી
દેશ, અતીતડા-૪

(૨૬)

સત ગુરૂ વેણુ વીચારી જોને, રાખ રૂડીયામાં ધયાન;
કાયમદીન ચિસ્તીનો અભરામ કહે છે, તું કહ્યું મારૂ
માન. અતીતડા-૫

ભજન

નાયકડા તું જોઈને, હોરો ચાલ, હારે તારો ટાંડો ચાલણુ
હાર. ટેક

પોઈને પુઠે ચાલવુંરે, જોઈને ભરજો ભાર;
સેઈને સાથે સાચી રાખજો તારે જીવું છે તેને ખાર.

નાયકડા. ૧

પાંચ પચીસ તારા પોઠીયાંરે, ખાંધયા સતને કોટ;
આળસ કરી નજે ઉઘી રહેતો, તારે ટાંડે આવસે જોટ.

નાયકડા ૨

પ્રેમ પથ છે દોહોવોરે, નીશદીન પોઠી હાંક,
સાન કરી સમજાવીયોરે, નજે કાઠ વણુજરીનો વાંક.

નાયકડા. ૩

શાહ કાયમદીન ચિસ્તી પીર હમારા, પુરી મનની આસ.
નળી મહંમદ મહારે મન વસયા, ગુણગાય છે અભરામદાસ

નાયકડા. ૪

(૨૭)

ભજન.

સમજરે મન મુરખ મેરા, ગાલીફ હોકર સોતારે. ૧
કાચ મણી કોડીકે બદલે, હાથસે હીરા કયું ખોતારે.

સમજરે. ૧

ગયા વખત તો હાથ ના આવે, ઉપે મુખ જાવે રોતારે,
સમજરે. ૨

ઇંતમ પઢી પણ કંઈ નહીં સમજા, જ્યું પીંજરેમે તોતારે.
સમજરે. ૩

હરદમ કર સાહેબની બંદગી, અબસ ઉંમર તું કયું
ખોતારે. સમજરે. ૪

સંસાર સ્વપ્ના કલ ઉઠ જાવે, જુઠે જગત પર મન
મોહતારે. સમજરે, ૫

એકવીસ હજારને છસો કું, નીત ખાનનેસે ખોતારે,
સમજરે. ૫

કહે અભરામ સત ગુરૂકા ચેલા, વીજ્યા બીજ તું કયું
ખોતારે. સમજરે. ૭

(૨૮)

રાગ ભેરવ પ્રભાત.

ભજન.

કાયા જેતર ખાંતે ખેડો, મારા સાહેબે સામું જોયું રે. ટેક
નુરત સુરત બે ધોરી બદાબ્યા; જુગતે જેતર વાલી રે;
આત્મ રામ માંહી હાળી બન્યા છે; જેતર લેવા ખેડી રે.

કાયા, ૧.

આપો અંહકાર માંહે ફુંઠા ઘણેરા; માંહે છે જુઠું જાગુ રે;
મારા ઘટમાં જ્ઞાન ઢાઢળો; મુળ મહીંથી કાઢું રે; કાયા; ૨
કુબુદ્ધી કચરો કરસણ ચુસે; તેને નીંદી કડાવો રે;
દીવની દાતરડી વહાલા સતની મજુરી; એમ કી

જેતર નીંદાવો રે; કાયા ૩

પાંચ છીકારાને પચ્ચીસ હરણી; નીત ઉઠી ચરિ જાય રે;
ચેતન કેરી વાડ ચોફેર નખવો; ફાંફાં મારી જાય રે;

કાયા ૪

એ જેતરને ખોતેર છીંડા; કયે છીંડે જંઘ ઠરશોરે;
સહેજ પંથનો પાર નહીં આવે; ભવ સાગર કેમ તરશોરે.

કાયા ૫.

કહે અભરામ સતયુગ પરતાપે; જેતર ભલેડું પાકયું રે;
જે કોઇ ભાવ ધરીને માંગે; તેને ઉલ્લેચીને આપ્યું રે;

કાયા ૬

(૨૬)

ભજન.

રાગ ભેરવ, પ્રભાત;

આ વેળા મારે સાહેબ ભજ્યાની, કહો કેમ સૂઈ રહીયેરે. ટેક.
ગુતા પંછી તને કોઈએ ન ઉડાડે, ઉઠસો ઉઠાસે નહીંરે;
આ સંસાર છે રતન પદારથ; પામ્યા મનખા દેહીરે. આ. ૧
ચેત ચેત મન મુરખ મેરા, ગાફીલ હોકર કયું સોતારે;
આરે જીવગી ચારજ દીનકી; પીછે સે કયું રોતારે. આ. ૨
મુરખ મન પસ્તાવો થાશે, હાથે વસ્તુ ખોઈરે,
આંખ ઉઘાડી જોયું ન જાગે- આ વેળા લે જોઈરે. આ. ૩
કાયમદીન ચિસ્તી પીર હમારે; પરગટ જીસને દીખાયરે;
નુરત સુરતસે નુર દીખાયા; નુરમે નુર મીલાયાં. આ. ૪
નુર દીખાયા મરણ હટાયા; અમર પદવી આપીરે;
અભરામ ઉપર દયા કરીને, ભવના બંધન કાપીરે. આ. ૫

રાગ ભેરવ-પ્રભાત.

મારા ઘટમાં વલોણું વાગે; તેની ધુન ગગનમાં ગાજેરે. ટેક
ગાળીનો ઘડનારો ઘટમાં; માંહે રવાઈયો ફરતોરે;
ગુફ વચનનું દહીં નાંખીને; ધ્યાન પાણી લેજવતોરે.

મારા. ૧.

(૩૦)

નુરત સુરત જે નેતરાં કીધાં, મેરૂનો કીધો રવઈયોરે;
ધુમતાં ધુમતાં રજની વીતી, માંખચુ આઘ્યા મહોડેરે.

મારા. ૨.

સંત સંગતની તાવણુ કીધી, સાહેબ નામની વાડીરે;
કુબુધી બગડું બાળી દીધું, ઘી લીધા ઉગરીરે.

મારા. ૩.

કહે અભરામ સતગુરૂ પરતાપે, વલોણુ ઘાળું ધુમેરે;
જે કોઈ ભાવ ધરીને માંગે, તેને ઉલેચીને હવે આલેરે.

મારા. ૪.

ભજન.

દેવ વહાલો દીનાનાથજી, કુડું વચન નવ ભાખે;
કપટ મુકો મારા કંથજી, દીત દરીયાવ રાખો. ટેક

જ્ઞાન ધયાન ગુણ તાહેરા. લીધી મેં પાલી.
વિશ્વાસમાં ઘર માંડીઓ, વીંધી છે માછલી. દેવ ૧

હું અપરાધી અવતર્યો, લે કોનું લીધું;
ચાપે પેટ મેં ભરીયું, કેઈનું પાછું નવ દીધું દેવ ૨

રણછોડ રૂડા કંથજી, કરંજેડીને કહીયે;
કહેણુ માનો મારા કંથજી, સમોલી થઈએ. દેવ ૩

અકસોસ લાગ્યો શરીરને, ભોજન નાભાવે

(૩૧)

દાસ દેવાળીયો કહેવાતા, ખાંપણ તુજને આવે. દેવ ૪
વિજાંબ ના કરતાં વિઠૂલા; બોલો તે પાળો;
કલેશ માંડી મારા કંથજી, રખે દેતા ટાળો. દેવ ૫
જાગી જોને તું જાદવા, ઉઘાડીને આંખો;
દાસ અલરામ દોહલો, પ્રભુ પત રાખો. દેવ ૬.

ભજન.

રાગ ભેરવ. પ્રભાત.

ભગત વત્સલ છો ભુદરા; દાસ નાદુઃખ ભાંજે,
જોયક થઈ સંભલાવીયે; નવ રાખીય લાજે ટેક.
દીન જાણી દયા કરો; આવી અરથજો સારો,
હું અબજા અજ્ઞાન છું; આસરો એક તારો, ભગત ૧
જોયક ઉભો દુવારડે; ઉતાવળો થાની,
ગાળો ખાસે ગીરધરા; માંગણના મોંની, ભગત. ૨
તુંને શું કહીયે તીકમાં; પળ પળ નવ ચુકું.
મરણ જીવણ મહારા નાથજી; તુંને નહીં ચુકું, ભગત. ૩
સાંભળો વાત પીતાંબરા; કોઈને પાછને પીવું,
રક અલરામ એમ ભણે; ગુણ તારા ગોઘને જીવું
ભગત- ૪

રાગ ભૈરવ પ્રભાત.

ગરબો.

કામ હમારું કેશવા, તમે કરજો રે વહાલા;
 તમ વીના કેાને કહું; મારા ગુણવંત ઘેલા ટેક.
 હું વહીવ ચો તાહરો; કેાઁ કને નહીં માંગું.
 હટાવ્યો હટું નહીં; હુવારે તારે હું લાગું. કામ ૧.
 હમારા કુળની રોત છે; અળગા નવ જઇયે;
 જુગે જુગ જાચક તાહરો; માટે તુજને કહીયે. ૨
 હોંકારે ચમકી ઉઠી; હવે લઇલોને પાસે;
 આવડા રઠણ કેમ થાવ છે; આગળ કોણ ગતી ધાશે
 કામ ૩.
 કેાણ આવે તારે બારણે; જો પામે રે ત્રાસ;
 લજ્જા રાખજો શામળા; કહે અભર.મદાસ કામ ૪.

ગરબો.

સ્વામી સદેસો મોકલે; હઇડામાં હરખું,
 જીને વાને છોલુદરા; નેન ભરીને નિરખું. ટેક
 હું નવ જાણતો તુજને; તં કીધો દાસ,
 બોલા વણ બોલાવીયો; મહારા લાંગો રાખ. સ્વામી. ૧

કેાણે કહ્યું તુને કેશવા; આવડું શું કીધું,
 ગાંઠડી માથે ગાસની; તાં તેં દરશન દીધું. સ્વામી. ૨
 પુર્વે જન્મની પ્રીતડી; મટે કરીયે દાવો,
 કરમ હીણું મહારા કંથળું; માટે નહીં આવો. સ્વામી. ૩
 જગત જાણો છો જાદવા; જોડી જુદું ગાયે,
 ઘેર ના કહે ગોવિદા, કળા ઝાંખી થાયે. સ્વામી. ૪
 સ્વામી સાબળો મહારી વીનતી, કર જોડીને કહીયે.
 મન વિંધ્યા તારી મોરલીએ, માટે અળગા ના થઇયે.
 સ્વામી ૫

ઠીક ના જોશો ડારા; આણે વહેલા આવો,
 રક અલરામ એમ લણે; દેહના બંધન છેડવો સ્વામી. ૬

ગરબો.

રાગ બીલાવર.

દુઃખભંજન દામોદરા, મારા સોહેલા સ્વામી;
 દાસી પર મહેર કરતાં, તુજને ન આવે ખામી. ટેક
 પચાળીની પત રાખવા, આવ્યા હતાં અવિનાશ;
 સદામા સતો કીયો, જાણી દોહો દાસ. દુઃખ. ૧
 મીરાતું દુઃખ જાણીને, વળ પ્રિતે પીધું;
 ગોદીદાસનું મન રાખવા, શ્રીફળ હાથે લીધું. દુઃખ. ૨
 પ્રહ્લાદનું દુઃખ ભાંગવા, આવ્યા અવિનાશ;
 દુષ્ટબુદ્ધિ તમે ફેરવી, રાખ્યો ચંદ્રદાસ. દુઃખ ૩
 નામદેવને ન ભે કયો, તેનું પાંગેલ પીધું;

સેનાનું દુઃખ જાણીને, દીપક તેં કીધું.	દુઃખ.	૪
પંપાળી ઉભે ઠરું, ઉભો નવ થયે;		
બટો બ વે દાસીને, અવગુણ શું રે ગાયે.	દુઃખ.	૬
ધનાની ખેતી નીપજાવી; એવું દો રે મુજને.		
દસ દુઃખાયો શામળ; ગાળ દેશે રે તુજને	દુઃખ	૬
અવડો કઠણ કેપ થયો; મનાયો ન માને.		
પત ખોઈ પીતાંબરા; લાજ લાગશે તુજને.	દુઃખ	૭
ધણું ઠહે શું થય છે; જાણો મારી પેર.		
રંક અલરામ તાહરો; કો હવે મહેર	દુઃખ	૮

ગરબો.

રાગ પરલાત.

કઠણ થયા છો કંથજી; મારી પીડા ના જાણો,		
જાગી જોને જાદવા; તારો દાસ દુઃખાણો.	ટેક	
પેરના જાણો પારકી; શું હીંડો કરતા,		
વરત જાસે અલ્યા તાહરું; મહેર શે નથો કરતા. કઠણ.	૧	
અલ્યા મોંઘા મોટમ શું દાખરે; રંક ઉપર શું રૂઠો,		
આમળો મુકી આવના; દાસીથી નવ છુટો. કઠણ.	૨	
તારણ કરાવી ત્રીકમા; તારી વાત મેં જાણી,		
કહેણ માનો મારા કેશવા; હું પામર જન પ્રાણી. કઠણ.	૩	
કોઈ પુરો મારા કંથજી; હરી શું રે સતાપો;		
રંક અલરામ જોમ લાણું; ભવના બધન કાપો. કંઠણ	૪	

રસુલે—અરબી

[હઝરત મોહંમદ પેગમ્બર સદઅમ.]

લેખક

માંગરોલની પીરની ગાદીના સબ્બાદાનશીન પીર

મોટામીયાં કાયમુદ્દીનમીયાં સાહેબ.

ઈસ્લામના મહાન સરદાર નબીએકરીમ હઝરત મોહંમદ મુસ્તુફા સદઅમનું મુબારક વૃતાંત સરળ ભાષામાં આપવામાં આવ્યું છે. એના સમંધમાં મોટા મોટા વિદ્વાનો અને જ્ઞ ર પેપરોના સંખ્યાબંધ સારા અભિપ્રાયો મલ્ય છે. દરેક ઈસ્લામી ખીરાદરે ખરીદવા અને સંગ્રહ કરવા યોગ્ય છે. કાગળ સારા સોનેરી અક્ષરોવાળું પાકું પુઠું, કીંમત રૂ. ૧-૪-૦

વી૦ પી૦ ખર્ચ ૩ આના જુદું.

આ પુસ્તક મલવાનું ઠેકાણું:-

માસ્તર કાસમભાઈ સુલેમાનભાઈ

અધીપતિ “ વનિતા (વનોદ.) ”

મુ. કડી (ખરોડા સ્ટેટ)

ઇસ્લામી નીતિ શાસ્ત્ર.

પીરબદા મોટામીઆં કાયમુદ્દીનમીઆં ચિરતી.

લેખક

માંગરોલની પીરની ગાદીના સન્નહાનસીન અને
કડીના શહેર કાજી.

બીજી કોમના લોકો તરફથી મુસલમાનો માટે
સ્વેચ્છ, યવન વિગેરે હલકા શબ્દો વાપરવામાં આવે
છે તે કેટલે દરજ્જે વ્યાજબી છે તે દેખાડી આપવા તેમજ
ઇસ્લામ તલવારના ભેરથી ફેલાયલો છે, એવી ગેરસમજુત
કેટલેક ઠેકાણે ભેવામાં આવે છે તે દુર કરવા આ પુસ્તકમાં
પીર સાહેબે ઘણી કોશીશ કરી છે. કી. રૂ. ૦-૧-૦

મગવાનું ઠેકાણું—

પર્ગટકર્તા—માસ્તર કાશમભાઈ મુલેમાનઝાઈ

અધીપતિ 'વનિગા વિતાદ'

મુ. કડી—બરોડા સ્ટ્રેટ.

